

Semănătură de cuvinte

Privindu-și preț de câteva clipe fiica cea mare stând gânditoare cu o carte în mână, părintele Ioan o întrebă dacă s-a întâmplat ceva anume.

– Am ceva emoții, pentru că începe iarăși școala și voi fi într-un colectiv fără niciun coleg din vechea clasă...

– Cunoști totuși câțiva copii cu care ai participat la tabere, iar unul sau doi îți sunt prieteni de joacă de mai mulți ani...!

– Așa este, dar simt că una este joaca și altceva este școala. Oare cum mă voi împăca cu prietenii deveniți dintr-o dată colegi? Sau cum vor fi noii colegi? Dar noii profesori?!

– Toți am trecut cel puțin o dată prin așa ceva. Chiar și tu în clasa întâi ai intrat într-un nou colectiv din care cunoșteai doar o mână de copii, și cât de bine te-ai adaptat! Cât despre ceea ce simți, este perfect adevărat, școala presupune un alt fel de relații cu ceilalți decât joaca, dar „prietenu*l* iubește în orice vreme” (Pildele lui Solomon 17,17), iar a învăța împreună poate întări o prietenie.

– E frumos la școală, mereu mi-a plăcut să aflu lucruri noi, dar uneori mă întreb de ce e nevoie de atâta efort pentru a învăța ceva nou.

– Ceea ce este bun sau folositor cu adevărat se obține mai întotdeauna cu strădanie. Când totul vine prea ușor ar trebui să te

întrebi dacă nu puteai face mai mult. „Nu fi nepăsător față de harul care este întru tine” (I Timotei 4,14) îi spunea Sf. Apostol Pavel ucenicului său, Sfântul Timotei. Nepăsarea poate face mai mult rău decât neputința.

– Adică dacă la școală sau în altă parte cineva nu obține cele mai bune rezultate pentru că nu poate mai mult, nu este vinovat, în timp ce acela, care nu face pentru că îi este lene sau disprețuiește munca, merită să fie dojenit.

– Așa este, ai înțeles foarte bine.

– Dar dojana, certarea, din partea cui trebuie să vină? Este oare bine ca un coleg, un prieten să-mi arate unde greșesc?

– Un om înțelept se va folosi întotdeauna de certarea pe care o primește de la Dumnezeu, de la părinți sau profesori. „Mai mult prețuiește o dojană pe față decât o dragoste ascunsă. De bună credință sunt rănilile pricinuite de un prieten”, spunea înțeleptul rege Solomon (Pildele lui Solomon 27,5-6).

– Așadar putem învăța din orice, nu doar de la școală!

– Sigur, dar principala voastră sursă de învățatură rămâne școala. „Podoabele nu te fac frumos, ci mai frumos; iar învățătura nu te face înțelept, ci mai înțelept”, zicea la un moment dat marele nostru istoric, Nicolae Iorga. De aceea trebuie să cauți să nu-ți îngropi talantul cel dat ție de către Dumnezeu, precum a făcut sluga cea netrebnică din Evanghelie. Și dacă tot ți-am dat astăzi atâtea citate îți mai spun un proverb rusesc: „Rădăcinile învațaturii sunt amare, dar fructele ei sunt dulci”. Deci dacă vrei să culegi cândva bună roadă, se cuvine ca școala să fie pentru tine și pentru prietenii tăi ogorul în care câteodată trebuie să semeni cu lacrimi sau cu sudoare ca să poți cu bucurie să culegi roadele ce ți se cuvin. „Cei ce seamănă cu lacrimi, cu bucurie vor secera” (Psalmul 125,5).

– Mereu când îmi explici tu, parcă văd lucrurile altfel de cum le gândeam până atunci și știu că toate acestea se datorează și anilor de școală de pe urma cărora ai cules la rândul tău atâtea roade. Sărut-mâna, tată!

Preot prof. Cosmin Cîrlionu, Suceava